

Libro

Respect pentru oameni și cărți

ENCICLOPEDIA FIINTELOR FANTASTICE

CUPRINS

Ființe zburătoare

Pasărea de Foc	7
Zgriptor-Roc	8
Harpiile	11
Pegas	12
Pasărea Phoenix.....	15
Sfinxul.....	16
Grifonii	19
Pasărea Măiastră	20
Manticora.....	23
Hipogriful	24
Pasărea Alkonost.....	27
Arhanghelii	28
Striga.....	31
Pasărea Gamayun	32

Ființe cu puteri magice

Duhurile	37
Vrăjitoarele	38
Gnomii și spiridușii	41
Elfi luminii.....	42
Ielele	45
Silfidele	46
Inorogii	49
Piticii.....	50
Zânele	53
Elfi întunericului.....	54

Ființe hibride

Centaurii	59
Satirii	60
Golemii	63
Omul-lup.....	64
Uriașii	67
Minotaurul	68
Enții	71
Orcii	72

Căpcăunii	75
Omuleții	76
Garguii	79
Ciclopai	80
Trolai	83
Yeti, Omul Zăpezilor	84
Ființe pe jumătate reptilă	
Dragonii	89
Șarpele Jormungand	90
Vasiliscul	93
Himera	94
Hidra	97
Leviatanul	98
Ființe tenebroase	
Cerberul	103
Zombii	104
Coșmarurile	107
Strigoii	108
Vampirii	111
Gorgona	112
Goblinii	115
Fenris	116
Baba-Yaga	119
Demonii	121
Osiris, prima mumie	123
Ființe acvatice	
Calul-de-mare	127
Caracatițele gigantice	128
Sirenele	131
Tritonii	132
Nessie, monstrul din Loch Ness	135
Scylla	136
Știma Apei	139
Aspidochelonul	140
Index personaje	142

FIINȚE ZBURĂTOARE

PASĂREA DE FOC

ZGRIȚOR-ROC

HARPIILE

PEGAS

PASĂREA PHOENIX

SFINXUL

GRIFONII

PASĂREA MĂIASTRĂ

MANTICORA

HIPOGRIFUL

PASĂREA ALKONOST

ARHANGHELII

STRIGA

PASĂREA GAMAYUN

Pasărea de Foc

Pasărea de Foc este o pasăre fermecată, cu penajul uimitor de strălucitor și ochii asemănători cu două pietre prețioase. Se spune că se hrănește cu mere de aur, care o mențin luminoasă și nemuritoare. Cântul ei miraculos are capacitatea de a vindeca toate bolile. Evident, nu oricine poate vedea această creatură. Ea apare doar la miez de noapte, strălucind în mii de luminițe, astfel încât cei care o întrezăresc o confundă cu obișnuiții licurici.

Se spune că un prinț frumos, care trăia aproape de tărâmul zăpezilor eterne, era urmărit în fiecare noapte de același vis în care îi apărea chipul unei prințese radioase ca razele soarelui. Neliniștit din cauza visului, acesta se trezi hotărât să găsească acea făptură minunată. După ce părinții îi dădură binecuvântarea, prințul porni la drum. Călări zile întregi, fără să întâlnească vreo viețuitoare, până când într-o zi, pe când soarele apunea, printre copaci se întrezări o scânteiere puternică de foc. La început, prințul crezu că este o rază de soare, dar când scânteia prinse formă și începu să plutească în aer, își dădu seama că, în sfârșit, găsise legendara Pasăre de Foc, născută din flăcări. Convinș că pasărea îl va ajuta să o găsească pe fata din vis, prințul începu să o urmărească, până când întâlni un perete imens de piatră care bloca trecerea. Cum pasărea zburase în înălțimi, prințul se cățăra pe zid până când ajunse în vârf, unde dădu de un castel cu o grădină foarte bizară, cu plante nemaivăzute și statui terifiante ale unor monștri. Însăpăimântat, prințul vru să renunțe, dar când zări Pasărea de Foc în timp ce se înfrupta cu mere de aur dintr-un copac, se hotărî să continue. Așa că se apropie pe furiș și, înainte ca pasărea să-l simtă, o și înșfăcă de picioare. Zbătându-se, pasărea își luă zborul cu tot cu prinț. Și cum acesta nu dădea semne să renunțe, într-un târziu ea îl rugă să-i redea libertatea. Drept răsplată, pasărea îi spuse povestea prințesei ținute prizonieră în castel de către un vrăjitor malefic, pentru a o lua de soție. Înainte de a-și lua zborul, pasărea îi dăruî prințului și o pană din aripa ei, spunându-i să o agite când se va afla în primejdie, și atunci, de oriunde s-ar afla, ea îi va veni în ajutor.

La răsăritul soarelui, prințesa apăru în fața castelului. Dar cu cât prințul încercă să ajungă la ea, cu atât aerul devenea mai gros și nu putea să înainteze. La intrare apăru răzând malefic vrăjitorul și, o dată cu el, toți monștrii pietrificați prinseră viață și se îmbulziră în jurul prințului, care începu să simtă cum se transformă în stană de piatră. Dar, înainte să încremenească, scoase din traistă pana magică și începu să o agite. Imediat apăru în zbor Pasărea de Foc, lăsând prin cântul ei, ca vrajă, un somn adânc peste toți. Astfel, toți adormiră, mai puțin prințul, care, sfătuit de pasăre cum să-l ucidă pe vrăjitor, începu să sape o groapă pentru a găsi cufărul ferecat în care acesta își ascunsese sufletul sub formă de ou. Când prințul reuși să scoată oul din cufăr, toate bestiile erau deja trezite, dar prințul aruncă oul în aer. Când acesta se izbi de pământ, fărâmițându-se în sute de bucăți, vrăjitorul și toate lighioanele din grădină dispărură imediat. Astfel, prințul o salvă pe fata din visele lui și o luă de soție, iar Pasărea de Foc se ridică în înaltul cerului, luminând la fel de puternic ca soarele.

Nu se știe ce s-a întâmplat cu Pasărea de Foc și nimeni nu a mai putut afla unde trăiește, pentru a-i putea cere o pană în dar. Se spune că puțini oameni dețin secretul ei, dar vă închipuiți ce norocoși sunt aceia care posedă o pană din aripile Păsării de Foc?

Zgriptor-Roc

Pasărea Zgriptor-Roc este una dintre cele mai mari păsări din lume. Este o pasăre răpitoare și mănâncă tot felul de animale, dar se mulțumește și cu resturi de hoituri găsite prin păduri. Trăiește în insulele izolate ale Oceanului Indian, dar și pe vârfurile celor mai înalți munți din lume. Este tot timpul în căutare de hrană. Se enervează foarte repede, iar atunci când ouăle sau puii îi sunt puși în pericol, poate ucide cu brutalitate.

Iată povestea unui om care a îndrăznit să înfrunte această creatură. Eroul nostru se afla pe o navă care plutea pe Oceanul Indian. Într-o noapte, o furtună năprasnică aproape că scufundase nava, iar dintr-un echipaj de treizeci de oameni rămăseseră doar cinci. Pluteau în derivă de câteva zile, când deodată zăriră un vas care se apropia de ei. Dar bucuria le-a fost zădărnicită atunci când au văzut că era corabia unor pirați. După ce i-au luat ostatici, pirații i-au supus la chinuri groaznice. În scurt timp, trei dintre ei au murit și, aflând că cei doi rămași în viață sunt fii de oameni bogați, pirații i-au cruțat și au cerut răscumpărare pentru ei. Deși au primit toți banii ceruți, pirații nu i-au eliberat pe cei doi. După un an petrecut alături de pirați, eroul nostru încercase de câteva ori să evadeze. Într-una din zile, pe când spăla puntea, îl întrebă pe căpitan ce ar trebui să facă pentru a-și răscumpăra libertatea. Mai mult în răs, căpitanul îi răspunse că și-ar dori o pană de Zgriptor-Roc. Se știa că cel care avea o astfel de pană putea găsi cele mai mari comori din lume și nimeni și nimic nu-l putea atinge; nici măcar Zgriptorul nu-i putea face rău, pentru că era păcălit de mirosul penei lui și astfel credea că e unul dintre puii lui. În fiecare zi, eroul nostru îi repeta căpitanului că-i poate aduce pana dorită. Sătul de atâtea rugăminți, căpitanul se învoi, fiind sigur că, odată plecat, tânărul nu avea să mai rămână în viață. Îi dădură o barcă prăpădită, o vâslă, o ploscă cu apă și o hartă a unei insule pe care se afla uriașa pasăre. După o săptămână, ajunse pe insulă și se odihni timp de două zile. Se trezi pe înserate și, pe când privea spre muntele din față, văzu cum deodată se întunecă cerul, iar un zgomot puternic de fâlfâit de aripi se auzi deasupra lui. Era Zgriptorul care, fără să-l observe pe intrus, se îndrepta spre vârful muntelui, unde își avea cuibul. Omul așteptă până când se întunecă și porni tiptil către cuibul Zgriptorului. Îi simțea răsuflarea de la distanță și știa că trebuie să înainteze cu precauție. Nu i-a fost ușor să urce muntele și, atunci când ajunse în vârf, se opri o vreme ca să-și tragă sufletul. Apoi, cu pași mici, se apropie de pasăre. Lipindu-se de ea, băgă mâna adânc între penele acesteia și smulse cu putere una dintre ele. Deodată, pasărea se ridică și, scuturându-și aripile, se uită în jur să afle ce se întâmplase, dar nu-și văzu decât puii. Flăcăul se acoperise cu pana de Zgriptor, astfel că mirosul de om nu ajunsese până la nările păsării. După ce Zgriptorul adormi, tânărul se strecură la fel de ușor precum venise și, urcându-se în barcă, vâsli cu putere. A doua zi, nimeri pe o altă insulă, unde descoperi o comoară minunată. La scurt timp după aceea, ajunse în orașul său natal și ajută la prinderea piraților. Pana de Zgriptor-Roc a fost închisă într-o cutie de lemn și ascunsă la rădăcina unui copac din grădina casei voinicului nostru. Iar el a trăit până la adânci bătrâneți și a avut ce le povesti nepoților.

Harpiile

Acum câteva mii de ani, în Grecia antică, oamenii își duceau viața fără niciun respect față de Dumnezeu. Mințeau, furau, omorau și nici măcar nu încercau să se îndrepte. Satele ardeau, iar pretutindeni se auzeau strigăte de disperare, de revoltă și de ură. Sute de oameni se ascundeau prin munți, dar până și acolo ajungea valul sufocant al violenței.

Sătul de atâtea fărădelegi, Dumnezeu a trimis pe Pământ un înger în chip de bărbat, pentru a încerca să-i liniștească. Astfel, îngerul mergea din sat în sat, iar acolo unde oamenii opuneau rezistență, arunca cu limbi de foc deasupra lor, iar aceștia se linișteau de îndată și-și reluau viața pașnică de dinainte. După ce străbătuse multe sate, îngerul ajunsese într-un sat unde locuiau numai femei. Deși se așteptase ca acolo să găsească înțelegere și pace, nu văzu decât femei ce țipau una la alta, altele care se trăgeau de păr și altele care se loveau cu orice lucru ce le pica la îndemână.

Îngerul a încercat în fel și chip ca să le liniștească, dar nici măcar limbile de foc aruncate peste ele nu le-au putut domoli. Atunci, îngerul a cerut ajutorul lui Dumnezeu, care i-a trimis un toiag și l-a învățat ce putea face cu el. Când a bătut prima dată cu toiagul în pământ, s-a declanșat un cutremur groaznic și nici măcar copacii nu au mai rămas în picioare. Însă femeile tot nu au vrut să se liniștească. Apoi îngerul a mai bătut o dată cu toiagul în pământ și din nori a început să curgă o ploaie ce a durat trei săptămâni. Dar, în clipa în care a căzut ultimul strop de ploaie, femeile au început din nou să se certe. Atunci, îngerul lovi pentru a treia oară toiagul de pământ și la suprafață apărură sute de șerpi veninoși. Pentru un moment, femeile se liniștiră și, tocmai când îngerul crezu că misiunea lui luase sfârșit, una dintre femei apucă un șarpe și îl aruncă în fața alteia. Și atunci, la zarva creată de urletele femeilor se adăugă și sâsăitul îngrozitor al șerpilor veninoși, căci totul se transformase într-o adevărată bătaie cu șerpi. Nu se vedea nimic, căci văzduhul era acoperit de șerpi ce zburau dintr-o parte într-alta, iar zgomotul era infernal. Deodată, din cer căzu un fulger și toate femeile rămaseră neclintite. O forță invizibilă smulse toiagul din mâna îngerului și îl îndreptă către femei. Toiagul se învârti de două ori în aer, iar în acel moment femeile căpătară înfățișare de bătrâne, cu urechi ascuțite și păr vâlvoi. Apoi, din toiag țâșni o lumină puternică, ce se îndreptă spre ele, și în aceeași clipă se transformară în niște creaturi cu cap și trup de femeie, acoperit cu pene. În loc de brațe, aveau aripi mari de vultur. Picioarele le erau de asemenea de vultur și se terminau cu gheare ascuțite și încovoiate. După toate aceste transformări, îngerul le-a dus în Infern, unde fac o gălăgie groaznică, țipă și se bat pe mâncare, căci au un apetit enorm și nu se pot sătura oricât de mult ar mânca. Câteodată, se întorc pe Pământ și se ascund în peșteri mizerabile, de unde pândesc oamenii care trec prin pădure, pe care îi prind în ghearele lor puternice, după care fug cu ei în Infern.

Harpiile pot fi depistate și după mirosul lor insuportabil. Din cauza pielii și a penelor murdare, mirosul lor poate fi simțit de la cel puțin zece metri depărtare.

Așadar, de vă găsiți prin locuri pustii sau prin păduri dese și simțiți un miros groaznic, ar fi mai bine să ocoliți, căci nu se știe peste ce puteți da!

Un alt cal important în mitologie, în afară de Inorog, este Pegas. Totuși, Pegas se remarcă prin faptul că este un cal înaripat, de culoare albă, de o frumusețe și o eleganță nemaîntâlnite. Această creatură minunată a apărut pe lume într-un mod ciudat, avându-i ca părinți pe Poseidon, zeul mării, și pe una dintre divinitățile Infernului, Gorgona Medusa. Spunem că a venit pe lume într-un mod ciudat deoarece a apărut în urma morții mamei sale. Se zice că un brav erou, numit Perseu, ar fi urmărit-o pe Gorgona și i-ar fi tăiat capul. În momentul în care capul a căzut pe pământ, sângele a început să curgă și câteva picături au căzut în mare. În urma primului strop de sânge amestecat cu spuma mării a apărut Pegas. Mulți voinici au încercat să prindă acest cal superb, dar toate încercările lor au eșuat. Însă doar unul avea să-l călărească și să săvârșească împreună cu el o serie de fapte vitejești, iar acela s-a numit Belerofon.

Fiu al lui Glaucos, regele Corintului, și al Eurimedei, Belerofon săvârșește din greșeală o crimă, în urma căreia este nevoit să se refugieze la curtea regelui Proetus, regele Tirintului, pentru a se purifica. Acolo, soția regelui se îndrăgostește de Belerofon. Dar, deși acesta îi respinge iubirea, regele Proetus, orbit de gelozie, vrea să-l omoare. Însă îi este peste putință, deoarece îl avusese pe Belerofon ca oaspete și o veche tradiție interzicea uciderea celui cu care ai stat la masă. Ca să scape de el, Proetus îl trimite cu o scrisoare la regele Iobates, în care îi cerea acestuia din urmă să-l omoare pe mesager. Însă, înainte de a citi scrisoarea, Iobates îl invită pe Belerofon la masă și, în urma discuțiilor cu oaspetele său, ajunge să-l îndrăgească. Atunci când regele Iobates citește scrisoarea, rămâne paralizat, căci tradiția nu-i permitea să-l ucidă pe cel cu care stătuse la masă. Temându-se că, dacă îl va omorî, va avea de înfruntat mânia zeilor, Iobates pune la cale un plan, convins fiind că Belerofon nu va ieși viu din încercarea aceasta. Astfel, îi poruncește să ucidă Himera, un monstru fioros cu trei capete - unul de capră, unul de leu și unul de dragon - ce îi devasta regatul. Belerofon știa că nu poate ucide bestia decât dacă îl stăpânea pe Pegas. După multe încercări nereușite, Belerofon ajunge la izvorul Pirene, de unde se adăpa Pegas, și se culcă aproape de altarul zeiței Atena. Aceasta îi apare în vis și îi dăruiește frâie de aur, cu care eroul reușește să-l prindă pe Pegas. După multe încercări de îmblânzire, Pegas i se supune în totalitate și îl ajută să omoare Himera. Dezamăgit să vadă că Belerofon este în viață, Iobates îl trimite să omoare alți monștri. Cu ajutorul lui Pegas, Belerofon reușește să-i înfrângă pe Solimi, o populație războinică situată în vecinătatea regatului lui Iobates, iar apoi iese învingător din luptele cu Amazoanele. Văzând că trecuse peste toate încercările, Iobates plănuiește asasinarea lui Belerofon, dar, scăpând cu viață și de data aceasta, regele îi recunoaște curajul și iscusința și i-o dă de soție pe fiica sa. După moartea lui Iobates, Belerofon devine rege și, simțindu-se foarte mândru de realizările sale, îi poruncește frumosului cal înaripat să-l ducă pe Muntele Olimpului, ca să-și ocupe un loc între zei. Mâniat de o astfel de îndrăzneală, Zeus trimite din cer un tăun fermecat care îl înțeapă pe Pegas. Datorită usturimii, Pegas se ridică în două picioare și, scuturându-se de durere, îl scapă pe Belerofon, care cade din șa și rămâne exilat într-un ținut îndepărtat, pierzându-și vederea.

Dar Pegas zboară în continuare către Muntele Olimp, iar acolo este primit cu laude. De atunci Pegas se ascunde printre nori și doar din când în când se lasă văzut de ochii vreunui muritor.

Pegas

Pasărea Phoenix

Una dintre poveștile despre Pasărea Phoenix istorisește că, atunci când Dumnezeu a creat lumea, totul a durat doar șase zile, iar în cea de-a șaptea s-a odihnit. La început a separat apa de pământ, apoi a făcut copaci și a creat vietățile din apă și de pe pământ. Fiecare frunză, fiecare floare, fiecare sunet scos de animale îi aduceau bucurie lui Dumnezeu. Dintre păsările create, cea mai frumoasă este Pasărea Phoenix. Ca formă, seamănă cu vulturul, dar se deosebește de acesta prin aripile mari și prin penajul frumos colorat în roșu-purpuriu, portocaliu și galben auriu.

Atunci când Adam și Eva au fost izgoniți din Rai, toate animalele create i-au urmat pentru a face pe Pământ o lume asemănătoare cu cea creată de Dumnezeu în Rai. De fiecare dată când priveau Pasărea Phoenix, oamenii se simțeau din nou în Paradis și voiau s-o țină mereu lângă ei. Cum pasărea era blândă, a fost foarte ușor de prins și, pentru mult timp, a fost ținută într-o colivie. Oamenii nu realizau că o chinuiesc și o țineau închisă chiar dacă vedeau că, încetul cu încetul, culorile penajului ei începuseră să pălească. Atunci pasărea se porni să plângă, iar lacrimile ei s-au transformat într-un râu ce a inundat toate satele din jur. Convinși că nu o puteau ține cu forța, oamenii i-au dat drumul și atunci s-a întâmplat o minune. Pe locurile unde curseseră lacrimile păsării au început să răsară flori, copaci și culturi de porumb și de grâu. Văzând minunea aceasta, unii oameni au păstrat câteva lacrimi în sticlute și, de fiecare dată când se îmbolnăvea cineva, era stropit cu două picături din acea sticlută și de îndată se făcea bine.

Astfel, oamenii au învățat s-o aprecieze și s-o respecte și, chiar dacă nu trăia printre ei, știau că ea există și nu aveau de ce să fie triști.

Dar e timpul să aflăm acum mai multe lucruri interesante despre Pasărea Phoenix...

Se spune că nu a mâncat niciodată nimic și că se hrănește cu aerul pe care îl respiră și cu roua pe care o soarbe de pe petalele florilor. Trilurile pe care le scoate sunt de-a dreptul minunate și până și celelalte păsări se opresc din ciripit și o ascultă. Se știe că, atunci când se face văzută, este semn că ceva bun se va întâmpla.

Această minunăție de pasăre nu se poate reproduce, ca celelalte păsări. În schimb, se remarcă printr-un fapt minunat: acela că renaște din propria-i cenușă.

Poate trăi între cinci sute și o mie de ani. Atunci când simte că a îmbătrânit, Pasărea Phoenix își face un cuib din plante aromatice, cum e scorțișoara, și rășini, de exemplu smirna, în care depune un ou, pe care îl clocește timp de trei zile. În a treia zi, dă foc cuibului și arde o dată cu el, iar în următoarea zi apare din cenușă o vietate mică, asemănătoare cu un vierme. Din acest vierme iese mai târziu o pasăre la fel de mare și de frumoasă ca cea mistuită de flăcări. Apoi, pasărea nouă adună cenușa în coaja oului din care a ieșit și zboară cu el departe și îl depune tocmai în Egipt. Când pasărea îmbătrânește, povestea se repetă, iar Pasărea Phoenix trăiește printre noi și miracolul renașterii ei trebuie sărbătorit și respectat.

Nu-i așa că, după ce ați aflat atâtea lucruri interesante despre Pasărea Phoenix, veți fi nerăbdători să le povestiți și fraților, surorilor sau prietenilor voștri?!